

SLOVÉNEC,

listi
za podučenje naroda.

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gld. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Narocila prejemajo vse e. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V ponedeljek 15. Kozoperska 1849.

Murdoha kamen na Muhu.

(Konec.)

V težavah prot' votlini zdaj jelen perbeži,
Pri kateri ravno Murdoh na straži še stoji,
Pred njega se postavši, zapre begunu pot —
Prestrašen, vbogi jelen ne ve ne kam, ne kod.

Kaj mu je zdaj početi? smert vidi pred sabo!
Od zad ga, desno, levo, psi, lovci gonijo!
Na Murdoha se verže, podere ga z rogmi,
Čez njega naglo skoči in v bližnji log zbeži.

To viditi, kar zdere Mak Lir z mečnice meč,
In Murdohu se bliža, od jeze ves goreč:
»Prekleti bodi«, pravi, »ne vreden de živiš,
»Alj vreden, de plačilo zaslužen dobiš«.

In že namahne z mečem — vse groza spreletí,
Proč žena ga od djanja prenaagliga derži:
»Pravičen bodi njemu, k' mu lovec ni enak,
»Tú Murdoh je nedolžen — spoznati mora vsake«.

Mak Lir »prav imaš«, reče, »pač bilo bi gerdo,
»Če bi svoj meč z njegovo omadežval kervjo;
»Za take rase šiba — zberite se moške,
»In glejte, kak' kaznuje boječi lovec se«.

»Izslécite berš njega, zvežite ga terdo,
»Potim vzamite šibe, tepite ga oistroz.
Pokorš'no slepo tirja Mak Lir, od jeze vnet,
Nemili poglavarju ukaz bo sužnim svet. —

Prestrašen, vbogi Murdoh zažene mili jok:
»Sim mož, Mak Lir, ah! dvojih sim oče jaz otrok;
»Pri ti, k' te je rodila, Mak Lir, te zarotim:
»Naj ženi mož, otrokam naj oče še živim«.

Zdaj pred Mak Lira vergla je žena se ne tla,
S povzdignenim rokami meči neusmiljen'ga;
Alj proč trinog oberne od nje serdit obraz,
In gluh za prošnje, reče spolniti svoj ukaz.

Tekó kervavé srage čez herbet mu nazdol,
Mak Lir nemili vpíje: »Možjé udrite bolj!
In gorji šiba žvižga, udriha gorji vsak,
De stепен, ranjen Murdoh človeku ni enak«.

Mak Lira žena joka — topi se nji serce,
 Poklekne in objame nemiliga noge:
 »Zadosti je mučenja, ne bodi več serdita —
 Končati kazni reče, kervi je tiger sit.

Zdaj Murdoh, grozno ranjen, na truplu oslaben,
 Po vaim otoku Murdoh na vek osramoten,
 Podpiran komaj vzdigne se od kervavih tal,
 De bi po šegi Škotov za kazni hvalo dal.

Alj kdo manj, kakor Murdoh, na hvalo misli zdaj!
 Nad njim se maševali — ta misel mu je raj;
 Z rok sterga ženi dete, ko trenil bi z očmi,
 In z njim ko serna nagla na skalovje beži.

In višji zmiram višji si upa love serdit,
 Čez strašni brezin skoči na druge skale zid;
 In višji zmiram višji gre v hrib prederzno pot,
 Dokler na strašnim griču stoji razkačen Škot.

In tam, kjer v morje skala moli, zažene smeh:
 »Tu sim! za mano imate v plezanju ko jaz spreh;
 »Čast si, Mak Lir nemili! na veke meni vkral,
 »Glej, kak' nad tabo Murdoh se bo zdaj maševal«.

Zdaj vzdigne strašni dete — vse groza spreleti —
 Se bliža kraju skale, svoj dar u zrak derži,
 In — — tu zavpije oče: O, Murdoh, Murdoh, stoj!
 Naj ti otrok se smili, edin, otrok je moj!«

»Saj hočem poravnati, kar sim zakrivil se,
 »Bog vé, de stritve moje prav z serca žal mi je;
 »Če mene se ne usmiliš, otroka usmil' se saj,
 »O daj preljub'ga sinka, o daj mi ga nazaj!«

»Š pogojem«, pravi Murdoh, »ga s tim nazaj dobiš,
 »Če, kar od tebe tirjam, na tanjko tud' storiš;
 »Drugač zletelo dete v trenutju v morje bo —
 »In zdaj mi brez zamude odgovor daj na to«.

Mak Lir na to zavpije: »Kar zapoveš, storim,
 »De le preljubo dete od te nazaj dobim«.
 Glas strašni maševavca razlega se pod hrib:
 Izsleci se, moj trinog! in terpi muko šib«.

Mak Lir v naročju žene obupano medli,
 Z ljubezni do otroka — se šibati pusti. —
 V mašvanja žejnim srcu občuti Murdoh hlad;
 Nad povračilam brusi se maševanja jad. —

Tako kervave srage čez herbet mu nazdol,
 Kriči z višine Murdoh: »Možje udrate bolj!«
 In gorji šiba žvižga, udriha gorji vsak,
 Mak Lir, stepen in ranjen, človeku ni enak.

Po toljk' kervi preliti opade ga slabost;
 Na skalo se opera — mučenja je zadost'.
 Ječi, de Bog se usmili: »Nazaj mi dete zroč',
 »Potim k' pogoj sim spolnil, vtolažen pojdi proč«.

»Oba osramotena, Mak Lir! sva, ti in jas,
 »Kdo bolj, Mak Lir, ali Murdoh? to naj presodi čas;
 »Vtopit otroka, sebe, je namreč moj namen,
 »Osramoten umerjem, ti živi osramoten«.

In s tim besedam Murdoh na skale kraj hiti,
S povzdignjenim rokami fantička v zrak derži,
In — — o gorje ti Murdoh! — Bog te obvar' otrok!
Val strašni v morja brezen pokoplje nju globok,

Presune ubogo mater obupa ostri meč,
Oterprena v tla gleda, se sgrudi — ni je več! —
V Mak Lira klagovanje valov se meša šum
Zasramba, smert otroka pripravi ga ob um.

V kraj te prestrašne skale na lov gre love nerad,
Čolnar se je ogiba, težko je tu veslat';
Od Škotov pa ta kamen, bo še današnji dan
Po strašnji zgodbi kamen Murdoha imen'van.
Trebne v velikim Serpani 1849.

Emanuel Tomšič.

(Slov. Novine.)

Po domače razjasnjeno.

(Konec.)

III.

Od telesa odločene duše ne zamorejo s komur bi hotle —
v magnetiško zvezo stopiti, pa po magnetizmu izsvoboden človeški
duh zamore s katerikoli ograjenim duham (po svoji volji) v mag-
netiško zvezo priti, ali kakor pravijo, zamore katerikoli človeško
dušo zarotiti, de se zamaknjenim prikaže in pové, kaj kdo (drugi)
od duha zvediti želi. —

De je to resno, se v marsikterih bukvah, pa tudi v sve-
tim pismu bere.

Pervi Judovski kralj Savl — od Boga zavolj mnogoterih
pregreh zapuščen — gre k ženi, ktera je sama sebe zamakniti
znala, in zategavoljo v nekim samotnim kraju, z imenom En-
dor — skrita bila; zakaj na to pregreho je bila v Mojzesovi po-
stavi smertna kazin postavljena.

Takole stoji od te reči v I. bukvah kraljev v 28. postavi
od 8.—16. verste.

On (kralj Savl) se tedaj preobleče in druge oblačila vzame,
(de bi ga žena ne poznala) in gre on in dva moža z njim in pri-
dejo po noči k ženi, in on reče nji: „Prerokuj meni z vganovav-
skim duham, in obudi meni tiga, kteriga bom tebi rekel“. In žena
njemu reče: „Glej! ti veš kako velike reči je storil Savl in kako
je vedeže in vganovavce iz dežele potrebil, zakaj mojimu življe-
nju zaderge nastavljaš, de bi umorjena bila?“ In Savl nji pri Go-
spodu priseže, rekoč: „Kakor resnično Gospod živi! tebi se ne
bo nič hudiga zavoljo te reči zgodilo“. In žena reče: „Koga ti bom
obudila?“ On reče: „Samuela mi obudi!“ — In kadar žena Sa-
muela zagleda, prav glasno zavpije in Savlu reče: „Zakaj si me
ogoljufal? Zakaj ti si Savl!“ In Savl nji reče: „Nikar se ne boj!
Kaj si vidila?“ In žena reče Savlu; „Vidila sim Elohim (eniga
Boga) iz zemlje gori iti“. In on reče nji: „Kakšna je njegova po-
doba?“ Ona reče: „En star mož je gori prišel, in je s plajšem
ogenjen“. In Savl je zastopil (spoznal), de je Samuel, in se z

obrazam na zemljo priklone in ga počasti. In Samuel reče Savlu: „Zakaj si meni nepokoj storil, de sim obuden?“ In Savi reče: „Stiskan sim silno, zakaj Filistejci se čez me vojskujejo, in Bog je od mene šel, in noče odgovoriti, ne po prerokih ne po sanjah, sim tedaj tebe poklical (po samozamaknjenci), de bi ti meni povedal, kaj je meni storiti?“ In Samuel reče: „Kaj mene vprašaš, ker je Gospod tebe zapustil, in k tvojimu nasprotniku šel.“ *)

To sim zategavaljo tukaj od besede do besede iz svetiga pisma postavil, ker se nekteri nad mojim ukam spodtikajo in rečejo, de je samozamaknenje nemogoče, in torej le samo od mene zmišljena prazna reč! — Zнала bi se kaka neslanost v kakim slovenskim časopisu prikazati, in proste ljudi moliti. Zdaj pa mende — se ne bo kaj takiga zgodilo; zakaj kdor bi moj uk ovreči hotel, mora tudi sveto pismo, ki od tega dostojno pričuje, ovreči!!

Kaj takiga storiti, se pa mende nihče prederznil ne bo!

Lipovšek.

Nekoliko iz v natis pripravljenih bukev: ***Štefan, srečni kmet.***

Kako je Štefan svoje otroke izredil in preskerbel.

(Dalje.)

Vgovarja mi kdo: Tožljive, lenuh, nepametni, sumljive, ljudje, kteri modriga Boga s jezikam spoznavajo, s svojim življenjem pa zopet zatajujejo, so vunder tudi v sreči živeli. Nej bo kdo še tako prebrisan in priden, in nej Božje opominje še tako zvesto spolnuje, vunder ne more nič zoper napadke nature, ki nam so dostikrat škodljivi. Tako se moja živina preobžre in pogine; tako zmerzne moj hmel in moja terta; o slabim vremenu, vednim deževanju ali stanovitni suši se spridi moje seme. Kdo bi tukaj z vso svojo modrostjo tudi svete dajal, z vso krepostjo v bran se postavljal? Tu spolnovanje narmodrejših nasvetov nič ne pomaga.

Moji voli se debele detalje niso nikoli preobjedli; zakaj pamet me uči, jo varčno, v redu klasti; tako so tudi moji posli kermili, od mene podučeni, in de se je to zgodilo, sim kot hišni gospodar, od božjiga pravila napeljan, povsod v hiši dobro pogledoval, in prepričati se, ali se je vse tako zgodilo, kakor sim ukazal, ali ne, sim svoje hleve spet pregledal. — Ali enkrat nam je vol zbežlal. Kdo bi bil splašeno in odvijano živino krotil? Proč je bil in preden smo ga zopet našli, se je že na deteljšu preobžerl in se je hotel razpočiti. Zdaj pa mu zarinem svoj nož v lakotnico in v tistim hipu je bil ozdravljen. Drugo pot se je doma živinče po noči odvezalo in v kermišu preobjedlo, kteriga dekla iz zanikernosti ni zaperla (kaj je bilo te videsne nesreče krivo? de se pravila modrosti niso spolnile), hlapci, ki so po navadi dobriga

*) To tudi dostojno priča, de z zamaknjenimi v magnetiški zvezi stoječi ograjeni duhovi (kakoršin je tudi Samuel bil) božjih sklepov ne vejo; in tudi ne povejo, če jim Bog (tiste) povedati, ne zapové, kar se pa v zamaknjenju, nej si že bo kterkoli baže, nikoli ne zgodi. —

gospodarstva v hlevu spali, zaslišijo večanje. Bokal ravno namolženiga mleka in pest tobaka v njem in živinčetu v gerlo vlitiga je nesrečo odgnalo, brez de bi bilo treba luč prižgati.

Toči pač nisim mogel jezú postaviti, ki je mojo rež potolkla, ko je ravno zernje delala, pa še zelena bila, kakih šternajst dni pred žetvijo. Meni pa tudi uima ni mogla braniti, nasvete božje modrosti po svoji pameti spolnovati, rež koj požeti, čuda klasja, ki je po tleh ležalo, podorati in drugo leto zopet več reži pridelati, kakor mi je je vlani toča pobila.

Moj hmel, vinogradi, moje semena so ozeble, in niso letosi nič več obrodile. Zgubil sim hmel in rež, pa kje? — na polju. Pa dobička sim imel več, kakor zgube; pa kje? — v svojih skednih in svojih hramih. Zakaj Bog nasvetje gospodarjem: „Poberite drobtinice, ktere ostanejo, nakupite si o času, in imeli bote potrebnih reči o času potrebe. Vino, rež in hmel so v ceni poskočile, in ker sim se s temi rečmi o času dobre cene preskerbel, sim vunder več dobička kakor zgube imel. Še celó nesreča mi je sreče prinesla, ker sim modre pravila spolnoval. Ako je spolnovanje božjih pravil znamenje ljubezni do Boga, je tudi potrjeno, kar sveto pismo govori: „Njim, kteri Boga ljubijo, morajo vse reči hasniti“.

Tako ni bilo nikoli nobene nesreče o nesreči v moji hiši. Zavoljo tega bodi Bog sam zahvaljem! Veliko reči je v naši oblasti. Če prav živimo, se zamoremo vsake nesreče obvarovati in srečo v svoje domovanje privabiti. Če marsikaj v naših rokah ne leži, leži vunder, kadar nam za nesrečo gré, v našim zaderžanju, de ji z dobičkam odidemo. Ljudje so gotovo vselej stvarniki svoje sreče, in nikoli nesreče, tode ljudje, kteri zvesto spolnujejo, kar jim Bog in pamet nasvetjete.

Reči moram, kar je res: ko bi ne bil imel toliko potrebnih, tihama eno za drugim sledečih del v eno mer, bi bila moja narveči nesreča, če bi ne bil imel nobeniga dela. Tudi véasi nesrečo imeti, je berzda, ktera človeka v srečo razujzdanja varje.

Tako sim postal srečni hišni oče, kteri sim zdaj. Ni je bilo reči, ktere bi ne bil toliko, kolikor mi je bilo mogoče, vselej porabil; vsako priložnost, vsako reč sim vselej na vsih straneh dobro ogledal. Poprej je nisim nikoli iz rok položil. Vsako reč tako ogledati, jo oberniti, zopet ogledati, zdaj s to zdaj z drugo rečjo priliciti, veliko veliko uči, kako reč tako ali drugače porabiti.

Tako se mi je pri marsičem godilo: Nikoli bi ne bil pri svoji kmetiji toliko storil, če bi ne bil začel detelje sejati, in če bi ne bil s tem, de sim svoje deteliše za žetev se le v jeseni preoral in brez de bi bil njivo še drugače obdelal, svoje seme vsejal, si svoje poletne dela za silno veliko prikrajšal.

Zlo sim se zavzel, ko mi je neki prijatelj primerama rekel, de mavc (gips) dobro gnoji, če se tak, kakoršen se nalomi, razdrobi in kakor prah po vsaki setvi potrese. Desiravno se mi je to neverjetno zdelo, sim vunder s tremi merniki mavca poskušnjo naredil, in ker se je silno koristniga pokazal, sim imel po njem po

požetim z deteljo podsejanim ječmenu, ko sim svoje staro deteliše preoral, v jeseni poslednje zelene kermé obilo blizo do zime.

Ničesar nisim bolj iskal, kakor neškodljiviga, še koristniga, okrajšaniga dela. Tožilo se mi je mave drobiti; predolgočasno se mi je zdelo, de so moji šterji hlapci vso mojo kermo skozi zimo na šterih rezavnicah rezali, in vunder sim spoznal, de ste seno in slama tako porabljene narboljši kerma. Zatorej sim si skozi in skozi prizadeval, prikrajšano delo izmisliti. Moje cepljene tepke so zdaj od leta do leta bolj rodile. Mogoče mi je bilo tadaj vsako leto v svojih bolj starih letih tri do pet sto veder tepkovca pridelati in za vsako vedro 3 do 5 rajnš dobiti. Pa preden je bilo toliko hrušk v tepkovce podelanih, so mogli vsi moji posli delati, in so vunder v 4 do 5 tednih komaj delo končali. Tudi tukaj sim si prizadeval si pomagati, de bi se delo lažeje, bolj spešno in z manjšim trudam odsedalo.

Davno popred sim že v svojim skednu milin napravil, kteriga je en sam mož s stopanjem na okrogli ploši prav lahko gonil. K tej mašini sim še stopo za mave in rezavnico (trugo) in pa dve stiskavnice za hruške priinaredil.

Moja stopa za mave je v 24 urah 30 centov raztolkla; z mojo rezavnico se je dalo v enim dnevu za dober voz sená in sto otepov slame razrezati; na mojih dveh stiskavnicah se je dalo v enim dnevu 20 do 30 mernikov hrušk v most podelati.

Po ploši je govedo stopalo, in ker sim jih več imel, sim vselej po eni uri dela drugo vzel; pri mašinah sim skozi in skozi le eniga človeka vpotreboval, in kadar je veliko bilo, pri stiskavnicah dva.

Ko sim tako vse napravil, kakor sim vedel in znal, sim, ko se je moja starost bližala, in ko sta moja dva za kmetijo izrejena sinova možka starost doživela, pripravljaj, jima svojo kmetijo v posestvo izročiti.

Pri tem sim imel pred vsim tri reči preskerbeti: 1. Moja kmetija se je mogla v dva enaka dela med nju razdeliti; 2. vsak je mogel svoje polje tako dobiti, de je vse skup ležalo; 3. sim imel, de bi vsaka kmetija svoje poslopje imela, se eno hišo in en skeden s potrebnimi hlevi sozidati.

Svojo kmetijo v dva enaka dela med sinova razdeliti, sim zato sklenil, ker sim vidil in pri sebi spoznal, de je kmetija, ki toliko oralov obseže, v resnici za eniga kmeta prevelika, de je dela in poslov, in zavoljo tega nevolje preveč. Veliko dobre volje, prav veliko potrpeljivosti je treba, de se tako velik voz vleče in brez nevolje in brez misli: Je že dosti! vsaka in slednja reč porabi in hasnovito obdela; velike zemljiša pa slabo obdelane potrebujejo veliko dela, pa manj veržejo, kakor manjši zemljiša, ki so dobro obdelane in menj dela terjajo. Sto in petdeset oralov imeti, je že dosti, in potem, ko je teh sto in petdeset oralov še enkrat na dvojce razdeljenih in dvema kmetama izročениh, bo še le vse prav, in morde imata potem dva posestnika več, kakor zdaj edini sam.

Desiravno sim se sam tudi prizadeval, vsak in slednji kos svojiga sveta v korist obrniti, mi je vunder še tu in tam kaj neobdelaniga ostalo. Tu in tam vidim še ternje, tu je kaka ježa, tam kak griček, ki je še pust, ki še ni po moji volji dobro dovolj predelan in vrodoviten. Sedem do osem oralov na nevisokim klancu ga leži še s ternjem, germovjem in kamnjem pokritiga in neobdelaniga. To mesto sim si v hmelíše odmenil, in bom ga, ako Bog hoče, še v svoji starosti obdelal, ker dosadaj zavoljo mnogih družih opravkov tega še nisim mogel storiti.

To razdeljenje moje kmetije na dvoje je tudi nekoliko poljske prenaredbe terjalo. Nekaj polja za jaro žito sim mogel za ozimno, in nekaj polja za ozimno žito sim mogel v praho ali sadanje deteljše predelati. Mladim kmetovavcam bi se bilo to gotovo težavno zdelo; razdelil sim tadaj s svojima sinoma polje, in že o svojim posestvu sim razdelil polje v šest različnih predelov, kterih je vsaka kmetija tri dobila. (Konec sledi.)

Razne drobtinice.

* Šolsko leto se je zopet začelo. Marsikteri starši so svoje vse — zerkalo svoje ljubezni, morde brihtniga, umniga deržavljana, prihodnjiga mogočniga, za blagor domovine in rodovine gorečiga Slovenca — v šolo poslali. Perve šole ostanejo letosi še pri starim. Žalilo bi pa vsaciga očeta, vsako mater, vsaciga brata, vsako sestro, vsaciga strica, vsaciga ujca itd., ki današnji čas ume, če bi šole res pri starim ostale. Ne mislimo si pa tukaj samo, de bi šole pri stari obliki uka ostale, ampak tudi pri starim kopitu zastran napeljevanja njezne mladosti k obredu. Stari kopit pa si mislimo učenike, kteri v pretepanju svojo imenitnost išejo. To pretepanje in tepenje in kaznovanje ali kako se je staro napeljevanje v starošolsko življenje imenovalo, pa se mora naravnost zopernaravno šolskimu življenju imenovati. Nekadaj so učeniki njezne mladosti — če jih današnji čas še moremo učenike imenovati — svojo imenitnost v naziganju na r. . zavoljo narmanjši reči, v kercanju na njezne perstke itd. iskali. Dē pri poslednjih besedah ostanemo, vprašamo: Ali pomisli tak imena učenika nevreden človek, kaj dela, ko fantka po njezni dlani in po njeznih perstkih s tako imenovanim „štaberlam“ kerca in kerca, dokler se mu poljubi. Nikadar in nikoli ne! Če bi pomislil, bi pomislil, de nedolžno dete, ktero je tako kercano, lahko ob vsomoč pride, domovini služiti, deržavo podperati in blagor vesvolstva množiti. Kdo vé, kdo je tako dete in kaj v njem tiči? Kmet ali gospod je današnji dan eno. In kdo vé, kaj se iz taciga fantka izsnovati more, ki morde o prvi kazni s kercanjem vso moč svoje roke zgubi, ki je pomočnica k njegovi prihodnji slavi! Pomislite tadaj, gospodje učeniki prvnihi šol, koliko odgovorljivosti vas kadaj čaka. Vi ste v šoli očetje, pa tudi umorniki sreče očetov in mater in celih rodovin, in domovine, če sami ne veste, kje stojite, kaj ste in kaj čas in domovina od vas terja!

Pelin.

* Žalostni so časi že sicer in posebno sadaj, ko kratelj ali kolera bolj in bolj svoje črne roke po ljudéh steguje. V koga obračajo

ljudje z večim zaupanjem v tej dobi svoje zaupanje, kakor v zdravnika? Kaj si pa morejo ljudje ravno od zdravnika misliti, kateri pozabljiviši, kdo je in kaj so njegove dolžnosti, med durmi nesrečnega bolnika narpervo vpraša: „Ali je kaj plačila?“ — Pojdi rakam žvižgat!

Drobtinice iz živalstva.

Barington, učen naravoslovec, pravi: Več let sim si z levarcami kratik čas delal, ktere sim redil. Velike raznosti sim pri njih izpazil. Našel sim med njimi žalostne in vesele, boječe in serčne, dobre in hudobne, ubogljive in nevkretne. Posebno pa sim, desiravno sim veliko teh žival imel, pri vsih lastnost vidil, ktera je vsa posebna in ktere še, če se ne motim, noben učeni ni izpazil.

Vse levorce imajo namreč zlo za muziko vgodne ušesa. Vidil sicer nisim, de bi bili pri kterikoli muziki kako pazljivost kazale, plesale so pa v svoji kletki popolnoma po nekim taktu, ker so z nogami na tla ceptale. Nikoli ne spremené svojiga gibanja v drugo, brez de bi ne bile poprej nekoliko počile. Vidil sim jih 10 celih minut živahno plesati in dajale so si same natanjko takt. Po majhnim prenehljeju so se začele drugače gibati in po še daljšim prenehljeju še drugače in še bolj živo. Tako so več minut plesale in skakale, pa vedno po enim taktu.

Imel sim enkrat dve levarci, mandeljca in babico v veliki kleti in plesale ste včasih prav poseben ples, kteriga hočem popisati poskusiti. Mandeljc je na stran tako poskakoval, de je v kviškim kolesce naredil; babica, ki je ravno pred njim bila, je v bolj majhnim kolescu in sicer tako skakala, de sta oba v enim hipu poskakovala in de so njune noge tako pravno padale, de je bilo kakor eno stopanje slišati. Skorej je gotovo, de jima je bilo to neko razveseljevanje; zakaj plesala sta samo, kadar sta zaperta bila.

Levarce so silno snažne. Osnažijo se sicer v kletki, pa nikoli ne na svojim ležišu. Izpušene hitijo to opraviti, de svojo kletko po mogočosti snažno ohranijo.

Kar levarca enkrat v svoje tačice dobi, ne izpusti več, tudi ne, de bi takih reči dobila, ktere narrajši je; vselej narpred to spravi, kar že imá, in še le potem to zagrabi, kar ji kdo ponudi. Čudite se je, kako bistroumno svoj živež izbera. Rekli so mi in rad sim verjel, de med zimsko zalego levarce ni ne eniga piškoviga oreha dobiti, vidil pa tudi nisim nikoli, de bi bila oreh vzela, ki ni bil poln in čist. Slabe orehe mende po teži poznajo in navadno nimajo nič družiga storiti, kakor jih s sprednjimi tačicami zgrabiti in poduhati. Njih zobčki so zamokljo rumenkasti.

(Konec sledi.)

Pri Janczu Giontini se dobi na ogled spisek mnogih serbskih bukev, ktere so pri gosp. J. A. Stojkovicu v Terstu na prodaj.

Založnik: **J. Giontini**. — Odgovorni vrednik: **Fr. Malavašič**.

Natiskar **J. Blasnik** v Ljubljani.